

genlægges til Civillisten, og at de øvrige Slotte og Bygninger ere Statens Eiendom. Deres Invendelse og Brug er undergivet Lovgivningsmagtens Bestemmelser ligesom hvadsomhelst Andet. Men mod denne Hovedbestemmelse ere alle disse Afstykker rettede. De ville finde det Samme endnu stærkere udtrykt paa mangfoldige Steder i Bilagene. Ved disse Bestemmelser, ved hvilke man ikke har taget Hensyn til Lovgivningsmagten, har man forudgrebet de fremtidige Bestemmelser med Hensyn til Fædrelandets skønneste Mindesmærke, uden at høre Folket igennem dets Repræsentation derom. Det er St. Man har derhos forud bestemt det væsentlig til Civillistebrug, uagtet Lovgivningen siger, at ved ethvert Thronskifte bestemmes ved Lov, hvilke Boliger og hvilke Dele af Slottene der skal overlades vedkommende Fyrste. Det er, hvad jeg vilde sige med Hensyn til Punkt 1. i vor Udtalelse. I vort Punkt 2. sige vi, at det ikke stemmer med et nationalhistorisk Museums Karakter og Betydning, at et saadant Museum, der burde hvile paa Folkets Deltagelse og Understøttelse, oprettes efter Enkeltmands Plan og ledes af en halv privat Bestyrelse udenfor de almindelige Regler for offentlig Virksomhed. Naar det erede Medlem for Leire (Holstein-Leoborg) siger, at vi havde misbilliget, at Frederiksborg Slot blev anvendt til et nationalhistorisk Museum, da er dette ikke rigtigt; der staar ikke et eneste misbilligende Ord i vore Betragtninger om, at Frederiksborg Slot bliver anvendt dertil. Dette Spørgsmaal have vi ladet ganske uberørt, thi denne Realitet ligger i og for sig ikke for. Vi kunde have faaet Leilighed til at overveie den, dersom Sagen var bleven forelagt Rigsdagen til Overveielse, og jeg skulde ikke have sørget over, om Rigsdagens Beslutning da var gaaet ud paa at oprette endog med rigelige Bevillinger, om man vilde det, et nationalhistorisk Museum paa Frederiksborg Slot. Dette Spørgsmaal har altsaa ikke foreligget, og vi have hverken udtalt Billigelse eller Misbilligelse deraf. Forsaavidt altsaa de erede Medlemmer, for hvem det erede Medlem fra Leire fører Ordet, have troet at kunne ramme os, naar han skriver i sin Betænkning, at han ikke misbilliger det, saa er det en Misforstaaelse. Vi have ikke udtalt os om Realiteten, men vi have udtalt os om, at, saafremt der skulde være et nationalhistorisk Museum paa Frederiksborg, netop paa dette Sted — thi at en Privatmand paa et privat Sted opretter et nationalhistorisk Museum, er noget Andet, han har Lov til, om han vilde, at oprette tusinde saadanne — men, naar der skulde oprettes et nationalhistorisk Museum paa Frederiksborg Slot, det af Folket reiste Fædrelandets skønneste Mindesmærke, som det i sin Tid blev kaldt, og som det ogsaa er, da burde det efter vor Formening hvile paa en Beslutning af Lovgivningsmagten, af Folkerepresentationen, tiltraadt af Regeringen.

Lovgivningsmagten burde have sat sit Stempel paa en saadan Bestemmelse. Naar da dette var sket, hvis man var kommen til denne Afgjørelse, og man da havde faaet Tilbud, ja selv om det kun var en Brøkdel af de rigelige Tilbud, her ere givne, og man havde modtaget dem, saa vilde jeg sige, at ved Siden af Statens Bevillinger burde de selvsjælgelig have været modtagne med ublandet Naastjønne og Tak. Om man da vilde have givet vedkommende private Gaver, ja endog dem, der havde bidraget ikke nær saa meget som den Mand, der omhandles i Bilagene — jeg taler ikke nærmest om ham, men om Sagen — en Vresplads i Bestyrelsen og vilde have vist ham al mulig Ære, skulde jeg ikke have haft det Mindste derimod at indvende; det kunde have været ganske naturligt. Det er imidlertid ikke det Forhold, der foreligger, men Forholdet er det, at man i Frederiksborg Slot opretter et mere privat Museum under Navn af et nationalhistorisk Museum (ved en enkelt Mand's Gødbed, med sjynlig Bestemt og forsetlig Forbigaaelse af Folkerepresentationens Medvirkning i denne Sag. Det, maa jeg skjønne, er efter min Formening ikke Nationen værdigt. Havde det været paa et eller andet mindre vigtigt Sted, i et mindre vigtigt Lokale af Statens Bygninger, nu vel, saa vilde jeg ikke tale derom; men just paa dette Sted at ordne en Sag paa denne Maade, finder jeg, som sagt, ikke er Nationen værdigt. Det kan være meget smukt, at man vil yde Gaver og fremhjælpe Kunst og Videnskab; men hvor det angaar saadanne Forhold som dem, der her er Tale om, saa staar det i alt Fald efter min Følelse ligeoverfor Nationen paa samme Maade, som om en Velgjører vil sige til en Familiefader: Seg vil forgylde Dit Barn, men det maa ikke længere være Dit. Naar Velgjængerne ved Medvirkning fra Ministeren og Andre faae saadanne Former, at de træde op ligesom et Slags Forsyn for den Nation, der ikke har paakaldt et saadant Forsyns Hjælp, saa er det, jeg siger, at de faae en Karakter, der saarer Nationalfølelsen. Jeg sætter ikke megen Pris paa et nationalhistorisk Museum i Frederiksborg Slot, som er en Privatmands historiske Museum, og som er ordnet udenom Folkerepresentationen; men hvis Lovgivningsmagten var bleven enig om at oprette et saadant med passende Bevilling, og Andre havde sluttet sig til den samme Lante, og Folket selv saaledes havde givet sit Vidnesbyrd om sin Kjærlighed til Frederiksborg Slot, saa vilde jeg have kunnet se med ganske andre Dine paa en saadan Foranstaltning. Man vil se af Statutterne, at det daglige Tilsyn med Slottet og Afdgangen for Publikum skal ordnes af den nævnte Bestyrelse, fra hvilken, som man vil finde i Bilag IX, Sp. 231—234, er udelukket Ministerens Medlem, det Medlem, som Ministeren ellers paa Statens Vegne, f. Ex. ved Bestyrelsen af Rosenborg Slot, udvæener. Han er omhyggelig ude-